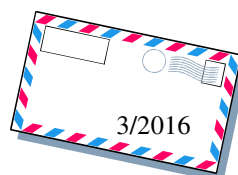

Mesagerul păcii

Un martor liniștit

În țara noastră, bunăstarea prosperă; adesea nu mai suntem conștienți că suntem dependenți de Dumnezeu pentru „pâinea zilnică”. Dar mulți au trăit experiențe impresionante, că într-adevăr așa este. Printre aceștia se numără și misionarul în China, G.C. Willis, care a fost ținut închis în timpul celui de-al doilea război mondial într-un lagăr de concentrare al japonezilor.

G. Christopher Willis s-a născut în 1887 și a plecat în 1921 în China pentru a lucra acolo pentru Domnul. El s-a ocupat cu librării și a scris mai multe cărți. În anul 1943, Willis a fost adus de soldați japonezi într-un lagăr de concentrare, unde a fost ținut închis mai mult de doi ani. Întâmplările lui din acest timp le-a scris în cartea „I was among the captives” (Am fost printre captivi).

Din această carte provine următoarea relatare (tradusă liber):

Într-o zi când ne rugam din nou cu seriozitate pentru situația din lagăr, mi-a venit deodată ideea că un verset pe perete poate le-ar vorbi oamenilor din lagăr – căci cu buzele noastre nu aveam voie să vorbim în public despre Isus Hristos. Și nici cu vreo persoană nu ajungeam în vorbă, pentru că nu era permisă o sferă privată. Astfel am decis că sala de mese ar fi cea mai adecvată pentru a agăța acolo un astfel de text. În sală, la capătul încăperii exista o fereastră mare, înaltă. Exact dedesubt, în unghiul de vedere al întregii săli, mi se părea locul cel mai bun pentru a pune versetul. Îmi puteam închipui furtuna protestelor pe care îl va provoca el. De aceea am alocat acestei situații un loc deosebit în rugăciunile mele și m-am rugat ca Dumnezeu să-mi dea cuvintele corecte. Textul ales arăta astfel:

TATĂL NOSTRU

care ești în ceruri!

Sfințească-se Numele Tău.

Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.

Tabloul cu verset, dacă îmi aduc bine aminte, era de aproximativ 150 X 90 cm. Singurul loc unde puteam să lucrez la el, era patul meu; dar am avut o planșetă veche, care mi-a fost de mare ajutor.

Știam că ar fi fost fără folos, dacă aș fi întreat comitetul lagărului pentru permisiunea de a agăța textul. Nu ar fi permis niciodată. Astfel trecea noapte de noapte, în care lucram

pe ascuns cât de bine puteam; o mică grupă de credincioși se întâlnea și se ruga, ca Domnul să țină mâna Lui peste tabloul cu verset și peste locul prevăzut pentru acesta. Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunile. Mai mult decât am fi gândit noi.

Am avut nevoie de vreo trei săptămâni pentru a termina textul. Mi-am închipuit că ar trebui prezentat pentru prima dată într-o duminică dimineața. La timpul cinei de sâmbătă seara am știut că mai aveam nevoie de doar două sau trei ore pentru a-mi termina lucrarea. Astfel l-am întrebat pe superiorul meu, dl. Grant, când obișnuiește să se trezească dimineața. Probabil că i s-a părut întrebarea mea ca fiind nerușinată, totuși mi-a răspuns generos că în fiecare dimineață este în picioare la ora șase. Deci l-am întrebat dacă se poate întâlni cu mine ziua următoare puțin înainte de ora șase în sala de mese. El a acceptat, iar eu m-am grăbit în cameră pentru a termina de scris textul la timp. Mica grupă de credincioși s-a întâlnit iarăși pentru a se ruga. Tocmai când trăgeam ultimele linii ale textului, am vărsat două picături de cerneală peste câteva litere.

Exact atunci era timpul de mers la culcare și toate luminile au fost stinse.

Eram aproape de deznădejde, dar până la urmă am reușit să înlătur greșelile. Pentru a avea lumină, am aprins o lumânare. Era o acțiune periculoasă, pentru că supraveghetorii veneau de obicei imediat cu lanternele și armele în camerele noastre, dacă vedeau undeva lumină. Dar în acea noapte nu a venit nimeni.

În dimineața următoare pe la cinci și jumătate mă aflam jos în sala de mese și am prins cu piumeze tabloul de perete. Imediat după aceea a intrat dl. Grant și am așteptat care va fi reacția lui. Era un om cinstit și corect și știam că de la el voi primi mai degrabă un răspuns pozitiv spre deosebire de conducerea lagărului. Câteva minute nu a spus nimic, ci s-a uitat cu mare grijă la text. Apoi am întrebat: „Poate să rămână agățat?” A ezitat la început, dar a răspuns: „De ce nu? Da, el poate să rămână agățat. Este bine făcut. Poate să rămână agățat.” Am hotărât să folosesc ocazia acelei ore și am întrebat: „Aș putea să mai fac unul pentru celălalt capăt al încăperii?” - „Da”, a răspuns el, „fă-l și vino pentru aceasta în birou unde ai loc și o masă la care poți lucra.” M-am aplecat adânc, așa de mulțumit am fost.

Una dintre activitățile mele în lagăr era ca dimineața să tai pâine și să torn apă și ceai la micul dejun. Aceasta însemna că trebuia să mă trezesc de cele mai multe ori deja la cinci și jumătate. În timp ce și în această dimineață îmi făceam munca, textul se afla exact deasupra capetelor noastre. A fost foarte interesant să aud toate comentariile: „Ce este acolo?“, „Cine l-a făcut?“, „Luați-l jos!“, „Ah, se află acolo, pentru că astăzi este duminică. Mâine va dispărea iarăși.“, „Cine l-a agățat fără permisiune?“, „Vom afla noi.“ Și din când în când se auzea și câte o observație pozitivă de la cei care iubeau Cuvântul lui Dumnezeu și îl prețuiau.

L-am rugat pe dl. Grant să nu dezvăluie cine a întocmit textul și astfel a rămas pentru câteva zile un secret. Cum am presupus, versetul a cauzat o mare agitație. Comitetul lagărului a discutat despre aceasta și s-a exprimat împotriva textului, pentru că ar fi pentru catolici și iudei o piedică. Superiorul catolicilor a venit atunci într-o zi la mine și a spus: „Există ceva ce ne deranjează la acest text.“ - „Ce anume?“ am întrebat eu. „Un astfel de text necesită o ramă. Eu sunt dulgher. Dacă poți face rost de lemn, voi face o ramă frumoasă, și atunci vor ști toți că nu catolicii sunt aceia care sunt deranjați de acest text.“ Singurul lemn pe care l-am putut găsi, a fost din rama patului meu. Era lemn foarte tare și de aceea era potrivit. Și iudeii au trimis un mic comitet; ei au venit cu cârticica lor de rugăciuni și au arătat că fiecare cuvânt al acestui text se găsea în cârticica lor de rugăciuni. De aceea au lăsat să se divulge că le plăcea textul și sperau că el va rămâne agățat. Astfel, „motivele“ comitetului lagărului au rămas fără rezultat. Iarăși am îngenucheat plini de mulțumire.

Câteva luni mai târziu, după ce fiecare s-a obișnuit cu textul, s-a luat decizia să se prezinte o piesă de teatru. Aceasta urma să aibă loc în sala de mese, pe masa stabilă a brutăriei ca scenă, exact sub text. Oarecum, fiecare se gândea că nu ar fi așa de potrivit, dacă textul ar rămâne agățat pe perete în timpul prezentării piesei. De aceea l-au luat jos și l-au pus într-un colț al încăperii. În dimineața următoare, sala a fost aranjată și mesele au fost duse înapoi în brutărie. Numai textul l-au lăsat în colț. Când a fost timpul să tăiem pâinea, am auzit vestea tristă: „Nu este rație de pâine astăzi; brutăria nu a livrat nimic.“ (Cred că făina se stricăse.) Pâinea zilnică era în adevăratul înțeles al cuvântului hrana noastră de bază și fără altceva în schimb eram foarte flămânzi. Fiecare a fost afectat, iar a doua zi a fost tot așa. Când a început a treia zi și tot nu a fost pâine, murmurul în sala de mese s-a mărit și în întreg lagărul se putea auzi mereu: „Este din cauza textului. Au luat jos textul «Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi» și de atunci nu mai există pâine.“ Altundeva, cineva spunea: „Textul este talismanul nostru. Trebuie să-l agățăm.“

Atmosfera în lagăr era așa de încărcată și toți eram așa de flămânzi, încât chiar și aceia care au dat jos textul s-au simțit obligați să-l agațe iarăși.

Au trecut câteva luni. Din nou s-a prezentat în lagăr o piesă de teatru. Scena a fost aranjată ca și prima dată, dar în loc să fie luat textul jos, s-a agățat o perdea grea peste el, iar pe perdea s-a pus un tablou pictat foarte bine, care arăta un cântar și o sabie, ceea ce simboliza „dreptatea“. În ziua următoare s-a aranjat iarăși totul, dar perdeaua cu tabloul au rămas agățate, încât textul nu se vedea.

Și iarăși nu a fost pâine. Cred că de data aceasta, cauza a fost drojdia. În cursul zilei, când priveam mereu tabloul cu cântarul și sabia, soția mea a observat că aceasta ar fi o bună posibilitate care nu ar trebui să o lăsăm să treacă. Când am venit dimineața următoare la micul dejun în sală, deasupra cântarului și sabiei erau scrise două rânduri:

TEKEL

Ai fost cântărit în cumpănă și
ai fost găsit ușor!

(Daniel 5.27)

Am văzut cum dl. Grant zâmbea când a mers la micul dejun, iar când a trecut pe lângă mine, mi-a șoptit: „Constat că știți să folosiți orice ocazie.“ Am întrebat: „Înțelegeți?“ - „O, da, înțeleg foarte bine!“ a răspuns el. Dar așa cum era de așteptat, ceilalți din lagăr nu au fost prea încântați ca dl. Grant. Întreg lagărul era supărat, că iarăși nu exista pâine și din toate părțile se auzea cerința: „Luați perdeaua deoparte!“ Împotrivitorii adevărului au fost iarăși obligați să se dea bătăuți, iar perdeaua a fost luată deoparte, încât textul vechi cu toată puterea lui de acțiune a ieșit la iveală. Puțin timp după aceea am primit iarăși pâine.

Câteva luni mai târziu, acum pentru a treia oară, textul a fost luat jos și de data aceasta aruncat în spatele pianului. Și iarăși nu a fost pâine în această zi! La final a venit un bărbat din lagăr la mine și a propus: „Acest text ar trebui bătut bine în cuie, ca nimeni să nu-l mai poată lua jos.“ L-am întrebat: „Știi că vă pricepeți bine la mână sculelor. Doriți să-l prindeți în cuie?“ - „Cu toată plăcerea“, a răspuns el. Textul a fost agățat pe perete cu cuie lungi așa de fix, încât nimeni nu a mai îndrăznit să-l ia jos. El a rămas agățat acolo până la sfârșit, când lagărul a fost demontat, și a indicat în liniște spre rugăciune:

PÂINEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE
DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI.

Și nu a mai fost lipsă de pâine.

G.C. Willis

Pentru adevărații credincioși, acest text nu a fost desigur un talisman sau un obiect mistic, care îngrijea de existența pâinii, doar dovada vizibilă că Dumnezeu face ceea ce spune în Cuvântul Său. Acolo unde Cuvântul Său rămâne „în orizontul privirii“, acțiunea Sa devine „vizibilă“.